

Список використаних джерел:

1. Воронков Д. К. Інтеграція підходів до управління змінами на підприємстві. "Економіка. Менеджмент. Підприємництво". Збірник наукових праць Східноукраїнського національного університету імені В. Даля. Видавництво СХУ ім. В. Даля, 2010. № 22 (II). С. 152–158.
2. Kotter J. P. Leading Change/ Harvard Business Press, 1st edition, 1996. 208 pages. URL: <http://www.kotterinternational.com/kotterprinciples/ChangeSteps.aspx>
3. Батенко Л.П. Управління проектами: навч. посіб. Л.П.Батенко, О.А.Загородній, В.В.Ліщинська. К.: КНЕУ, 2003. 231 с.
4. Холя Р.Х. Организации: структуры, процессы, результаты. СПб: Питер, 2001. С. 414.
5. Хаксевер К., Рендер Б., Рассел Р., Мердик Р. Управление и организация в сфере услуг: Теория и практика. 2-е изд. Пер. с англ. под ред. В.В.Кулибановой. СПб.: Питер, 2002. 326с.
6. Цибульник Т. Деякі проблемні питання взаємодії органів публічної влади щодо протидії рейдерству. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2016/12/31.pdf>
7. Сахань О.М. Проблеми функціонування публічної влади в Україні. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/1260/1/Saxan_vlada.pdf

Ольга УРБАНСЬКА

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – д.е.н., доцент, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Алла ВАСІНА

**СУТНІСТЬ ТА СПЕЦИФІКА ОРГАНІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНУ
СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ**

Одним з пріоритетних завдань, що постають перед органами влади всіх рівнів на сучасному етапі розвитку нашої країни є побудова ефективної системи соціального захисту населення, здатної вирішувати назрілі соціальні проблеми як в короткостроковій, так і довгостроковій перспективі. Це впливає з положень Конституції України, у відповідності до яких держава зобов'язується вживати відповідних заходів, спрямованих на соціальний захист громадян, які б забезпечували належний рівень життя.

Зростаючі вимоги до діяльності органів соціального захисту населення, можуть бути забезпечені на основі їх системної організації, яка передбачає:

- дотримання принципів утворення, побудови і єдності діяльності;
- чітке закріплення цілей і завдань діяльності;

- формування функціонально-організаційної структури органів соціального захисту;
- забезпечення діяльності всіма видами ресурсів у достатніх обсягах;
- запровадження, нормативне закріплення, дотримання процедур діяльності;
- забезпечення чіткого планування діяльності органу влади загалом, його структурних підрозділів, працівників;
- організацію та здійснення контролю діяльності структурних підрозділів та окремих працівників.

Організація діяльності органу соціального захисту населення в основному базується на його внутрішній організації і розглядається як процес його структурного упорядкування та функціонування, який відбувається залежно від цілей та завдань, що йому притаманні.

У сучасній парадигмі управління є два аспекти організаційного процесу. Один із них – поділ організації на підрозділи реалізації цілей і стратегій [1, с.35], що і є структурним упорядкуванням організації діяльності органу соціального захисту населення і відображає процес побудови його організаційної структури.

В рамках організаційної структури здійснюється спеціалізований поділ праці, який передбачає закріплення певної роботи за фахівцями, тобто тими, хто здатний виконати її краще всіх з погляду організації як єдиного цілого. Враховуючи, що в органі соціального захисту населення працюють фахівці з виконання конкретних функцій, спеціалізований поділ праці відбувається залежно від специфіки діяльності щодо соціального захисту населення, в основному за функціональною ознакою, або за завданнями, які вирішуються.

Наявність структури – невід'ємний атрибут усіх реально існуючих систем, у тому числі організаційних, до яких належать і орган соціального захисту населення, який є відокремленою частиною єдиної системи соціального захисту, створюється у певному, визначеному законом порядку і здійснює завдання та функції на підставі державно-владних повноважень, власної компетенції; його особовий склад об'єднується правовими зв'язками в одне ціле і діє за допомогою визначених форм організації та методів діяльності.

Організаційна структура – це сукупність структурних елементів (підрозділів, посадових осіб) та взаємозв'язків між цими структурними елементами, що формує цілісну структуру й забезпечує взаємодію із зовнішнім середовищем. Щоб організаційна структура органу соціального захисту населення була раціональною та ефективною, її основу повинні складати цілі, на які направлена діяльність організації, та засоби досягнення цих цілей.

Побудова організаційної структури органу соціального захисту населення детермінується нормативно закріпленими його функціями й повноваженнями і

передбачає: формування структурних підрозділів та структури управління організацією; закріплення підпорядкованості та взаємозв'язків між структурними підрозділами та посадовими особам в контексті забезпечення реалізації завдань діяльності; регламентацію функцій та повноважень структурних підрозділів, визначення повноважень і обов'язків посадових осіб; затвердження положень структурних підрозділів та посадових інструкцій; формування штатної структури органу соціального захисту.

Організація діяльності органу соціального захисту населення включає такі взаємозалежні елементи: цілі, завдання; групування завдань для визначення видів робіт; групування видів робіт у відповідних підрозділах залежно від функцій і повноважень органу влади; делегування повноважень, розподіл відповідальності й визначення числа рівнів у ієрархії управління; створення такого організаційного клімату, який би спонукав працівників вносити максимальний вклад у досягнення цілей органу влади; проектування системи комунікацій, що забезпечує ефективність реалізації функціональних повноважень, прийняття рішень, контролю й координації; побудова єдиної організаційної системи, що забезпечує внутрішню узгодженість між всіма структурними підрозділами, чутливість до змін зовнішнього середовища й здатність гнучко реагувати на них.

Список використаних джерел:

1. Менеджмент : навч. посіб. / Г. Є. Мошек, М. М. Ковальчук, Ю. В. Поканевич, та ін.; за заг. редакція Г. Є. Мошека. Київ : Ліра-К, 2015. 550 с.

Марія ФОСТАТА

здобувачка освітньо-професійної програми
«Менеджмент», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Ірина ДЕМКІВ

**ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ
ПІДПРИЄМСТВА**

У сучасній економічній літературі, що присвячена проблемам виживання та стратегічного успіху підприємств в умовах висококонкурентного середовища, значна увага приділяється факторам успіху підприємства, зокрема ключовим компетенціям та конкурентним перевагам.

Ефективне функціонування вітчизняних підприємств у турбулентному ринковому середовищі залежить від їх конкурентоспроможності та вимагає від них значних зусиль формування адекватної поведінки, спрямованої на